

Uvod

Postoje dva osnovna načina programiranja materijala za učenje: linearni i razgranati. Linearno programiranje podrazumeva da učenik uči redom svaki članak, od prvog do poslednjeg i proverava tačnost svoga odgovora. Ako na neki članak učenik ne odgovori tačno, on ga mora naučiti iz povratne informacije, a potom preći na sledeći članak. U razgranatom programu, učenik se, u slučaju pogrešnog odgovora, prema vrsti greške, upućuje na sporedne, bočne "grane" programa. Ovi sporedni (bočni) programi trebalo bi da učenika navedu na tačne odgovore članaka osnovnog programa. Pošto, uz pomoć sporednih programa, učenik tačno odgovori na pitanje iz osnovnog programa, on prelazi na učenje sledećeg članka glavnog programa.

Primenom programiranog učenja povećana je efikasnost učenja i otklonjeni su neki nedostaci tradicionalne nastave. Ipak, konstatovani su i izvesni nedostaci i ograničenja ovog oblika rada. Među ovima su sledeći: učenje programiranih materijala ne može zameniti nastavnika kao izvor znanja a još manje nastavnika kao agensa socijalizacije učenika; zatim, mnogi obrazovni sadržaji nisu pogodni za programiranje i formulisanje u vidu članaka; programiranjem se, nadalje, preterano usitnjava materijal za učenje, te se pojednostavljuje i prekida veza sa drugim srodnim sadržajima; smatra se, takođe, da se prenaglašava vrednost povratne informacije; zanemaruje se uticaj socijalnih činilaca, socijalne klime i zajedničkog rada učenika i dr. Navedena ograničenja programiranog učenja, međutim, mogu se dobrim delom otkloniti dobrom primenom programiranih materijala i to onih koji su podesni za posebno programiranje, kao i uspostavljanje ravnoteže između različitih oblika i metoda učenja: programiranih, diferenciranih, individualizovanih, grupnih i individualnih, problemskih, frontalnih.

Teorijski deo

Pojam programiranog učenja

Programirano učenje predstavlja oblik učenja u kome se gradivo jednog predmeta ili jednog dela predmeta razbija na niz sitnih delova, učenik uči deo po deo, posle savladanog dela davanjem odgovora na postavljeno pitanje proverava stečeno znanje i neposredno posle davanja odgovora saznaje da li je taj odgovor bio tačan ili nije. Tako učenik sam uči gradivo savlađujući deo po deo. Programirani materijal može se učenicima prezentirati preko mašina za učenje ili preko programiranih udžbenika.

Programirano učenje javilo se u SAD sredinom pedesetih godina ovog veka i od tada je njegov razvoj neobično brz, i to kako u SAD, tako i u drugim zemljama (SSSR, Velika Britanija, Zapadna i Istočna Nemačka, Francuska, Švedska, Čehoslovačka i druge) . Može se reći da se programirano učenje brže od svih dosadašnjih metoda racionalizacije nastave i učenja rašlirilo na veliki broj zemalja i da interesovanje za njega i dalje raste. U mnogim zemljama programirano učenje primenjuje se i u obučavanju osoblja u fabrikama i u armiji.

Interesovanje za programirano učenje i njegovu primenu u nastavnom procesu takodje se od pre nekoliko godina javilo i u našoj zemlji. O programiranom učenju održan je jedan simpozijum u Beogradu 1971. godine, ono je česta tema diskuslja na stručnim sastancima psihologa i pedagoga, bibliografija radova iz ove oblasti dosta je bogata, a javilo se i nekoliko istraživanja upotrebe programiranog učenja u različitim školskim predmetima.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com